

rast tulli kaebama, tatus aga se neist,
 kes ussinam olli, Antono rided ennese sel-
 ga wahhetada, ja siis jõi itka se wagga
 Anton ühheks süalluseks. Kui wägga
 targaste on se siis Lojast seatud, et
 iggaüks innimenne teist näägo ja wiisi
 on! ja kui Ta wahhest faks ehk kolm
 ühhesugguse nääo ja wiisi peäle lonud, siis
 teggi Ta sedda sepärrast, et meie se läbbi
 wõime nähha, mis seggadus siis ma-ilmas
 olleks, kui teie ühte wiisi olleks.

Kamo hopis koerem olli kui Wilip; siis
 ki, kellel koera joned kâ, se jääb pea teige-
 pahhema innimesse sarnatsete, ja mollemad
 teggid sealt ümberkaudu ni palju tülli ja me-
 lehaigust, et ülleimattelgi ennam ello nende
 poolest ei olnud — sepärrast aeti neid kolme-
 keste sealt linnast ja maast ärra.

Namo þíddi núúð omma eddasþíddist
 öllu útsi fatjuma, sest Vilipgi ei ussaldand

Temma kõrwa jada, waid melitas Antonut,
ja teine olli ka wastnis temmaga kõndima.
Algga kui Namo mitto linnad ja maad sai
lääbi laddund, (sest ta wastane meel ei an-
nud temmale kussagi kindlat asset) siis tuli
ta ühte linna, mis Smirnaks hütafse, ja
jõi selliks senna ühhe luffo-seppa jure, kes
selle linna allewis ellas. Siin ta ommeti,
peält nähhes, nago pöras meelt. Sest
omma tiggedusfega ta ikka isseennesele kei-
gesuremat waewa teggi, ja et ta kül wäg-
ga wäljaõppind luffo-sep olli, siiski igga
meister kannatas enneminne sandimat tööd,
kui et se nišugguse melehaigusfega pididi
sama tehtud. Siin ta siis puhko aega sei-
fis, ja se padda kandis temma lääbi paljo
rahha siisse.

Agga nüüd sündis, et se meister surri,
ja temma leß emmand wottis Ramut en-
nesele issandaks, mis läbbi sesamma riß-
faks koddanikkus toufis. Keiß pannid im-
meks, et se noor lapseta leß nisugguse was-